

[Søren P. Larsen.]

Medlem har jeg her Lovens § 1, og den vedbliver jo at have Gyldighed; Hovedbestemmelsen har vi ikke stillet Ændringsforslag til. Den gaar jo ud paa, at for saa vidt Kommuner, Foreninger (herunder Fagforeninger) eller andre egnede Organer ønsker at skaffe unge arbejdsløse Beskæftigelse . . . o. s. v. Saa synker baade Manden og Sønnen fra Nabogaarden ned i Mosen. Naar Hovedbestemmelsen i § 1 er, som jeg har nævnt, saa er det givet, at vi under ingen Form kan tilsigte, at en enkelt Mand skulde kunne skaffe sig Geschæft gennem denne Lovgivning. Noget saadant har heller ikke fundet Sted, det ved det ærede Medlem ogsaa fra den Administration, der er foregaaet hidtil.

Da vi altsaa ingen Ændringsforslag har stillet paa dette Omraade, er det paa Forhaand udelukket, at det Eksempel, som det ærede Medlem har haft Ulejlighed med at konstruere — et Eksempel, som ingen Ulejlighed var værd, fordi det ingen Forbindelse har med de Forslag, vi har stillet, og er i Uoverensstemmelse med den Hovedopgave, som er fastlagt i Lovforslagets § 1 —, kan komme til at foreligge; og derfor siger jeg, at der var jo nok en, der kom i Mosen, men det var ingen anden end det ærede Medlem, fordi han skulde have konstrueret et Eksempel, som skulde bruges her.

Op paa samme Maade gaar det med det ærede Medlems Udtalelser angaaende de Kommunalbestyrelser, som vil iværksætte Arbejder. Det er nu min Opfattelse, at Loven heller ikke i de kommende tre Aar vil faa nævneværdig Betydning, og jeg skal sige hvorfor. Ganske simpelt, fordi Lovforslaget er for teoretisk opbygget. Ikke virker animerende paa de Kommunalbestyrelser, der sidder ude i det praktiske Arbejde. Det er min Opfattelse, at Kommunalbestyrelserne i langt højere Grad vil gøre Brug af de Bestemmelser, som findes i Loven af 15. December 1934 om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsudgifter, og derfor tror jeg ikke, der bliver saa meget ud af dette.

Men vi har sagt i Ændringsforslaget til § 6, at hvis en Kommune paatager sig at sætte et saadant Arbejde i Gang og bringer de økonomiske Ofre, som er nødvendige derfor, saa skal Kommunalbestyrelsen ikke, men saa kan den, hvis den ønsker det, henvise samtlige unge ledige til at søge Beskæftigelse og Hjælp gennem denne Foranstaltning; og hvis de unge vægrer sig ved at gaa ind i den Foranstaltning, som Kommunalbestyrelsen ved personligt Ar-

bejde og økonomiske Ofre har bragt i Gang, ja, saa kan jeg med min bedste Vilje ikke se, at der er noget urimeligt i at sige, at saa er Kommunalbestyrelsen berettiget til, hvis den finder det rimeligt, at sidestille en saadan Arbejdsvægning med de Tilfælde af Arbejdsvægringer, som omhandles i Socialreformen. Det er det, vi har givet Udtryk for.

Vi har endvidere stillet et Ændringsforslag til § 7, som jeg finder rimeligt. Da det kun drejer sig om saa ringe Midler i Sammenligning med, hvad man ellers bevilger, vil det være rimeligt, at Staten bærer hele Udgiften i Stedet for at repartere paa Kommunerne, og det er min Opfattelse, at man ved Velvilje fra Regeringens Side meget vel kunde være gaaet ind paa dette — det drejer sig jo ikke om store Beløb.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Socialminister, om han, hvis Loven forlænges i uforandret Skikkelse, vil fastholde Bestemmelserne i Socialministeriets Cirkulære af 16. April 1934. Med Formandens Tilladelse vil jeg gerne citere et Punktum i dette Cirkulære paa Side 2 under III. om de arbejdsløses Stilling under Deltagelse i Beskæftigelsen. Der siger Ministeriets Cirkulære rent ud:

„Det skal særligt fremhæves, at Loven opretholder den tidligere Lovs Frivillighedsprincip; de unges Deltagelse i en iværksat Foranstaltning er en ganske frivillig Sag, og en arbejdsløs, der ønsker at ophøre med at deltage, afskæres ikke af den Grund fra Arbejdsløshedsunderstøttelse.“

Jeg vil gerne have at vide, om de tre Partier, der ønsker dette Lovforslag gennemført, er enige med Ministeren i, at dette Cirkulære af 16. April 1934 bør fastholdes i hele sit Omfang. Et er jo nemlig, som det ærede Medlem Hr. Bomholt vilde fastholde, at Deltagelsen i dette Arbejde teoretisk er frivillig, et andet er, at man gennem et ministerielt Cirkulære meget stærkt indskærper de unge, at den Dag de bliver trætte af at være inde under denne Foranstaltning, den Dag de ikke længere finder Behag i et eller andet Forhold vedrørende denne Foranstaltning, saa er der een Ting, de kan stole paa, og det er den højtærede Socialministers Bevaagenhed med Hensyn til, at de ikke af den Grund afskæres fra at vende tilbage til deres Understøttelse.

Naar man i Dag fra socialdemokratisk Side saa stærkt har peget paa, at de Bestemmelser, som vi af praktiske, økonomiske og kommunale Grunde ønsker at fæstne i denne Lovgivning, er Tvangsbestemmelser, saa si-